NICULESCU

BRANDON WEBB

JOHN DAVID MANN

instruiți să ucidă

cea mai dură școală de lunetiști din lume

Brandon Webb
John David Mann

INSTRUIȚI SĂ UCIDĂ

Cea mai dură școală de lunetiști din lume

Traducere:
Eugen Gasnaș
Elena-Maria Ciocoiu

NICULESCU

Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

© 2017 by Brandon Webb
Published by arrangement with St. Martin's Press. All rights reserved.

Titlu original: *The Killing School. Inside The World's Deadliest Sniper Program*
by Brandon Webb with John David Mann

© Editura NICULESCU, 2018
Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România
Telefon: 021 312 97 82; Fax: 021 312 97 83
E-mail: editura@niculescu.ro
Internet: www.niculescu.ro

Comenzi online: www.niculescu.ro
Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro
Comenzi telefonice: 0724 505 385, 021 312 97 82

Redactor: Liliana Scarlat
Tehnoredactor: Lucian Curteanu
Coperta: Carmen Lucaci

Tipărit la Tipografia REAL

ISBN 978-606-38-0199-0

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU. Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial **OXFORD UNIVERSITY PRESS** în România.
E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

CUPRINS

NOTA AUTORULUI 11

HĂRȚI 12

PROLOG: TRĂIND CU MOARTEA 17

I. MISIUNEA. 21

1. Războinic, asasin, spion 23

2. Născut pentru a împușca 39

3. Infernul 56

II. MĂIESTRIA 85

4. Școala de lunetiști 87

5. Standardul de platină 113

6. Gândirea Zen, gândire letală 136

7. Realitatea războiului 158

8. Arta și știința de a trage 179

III. PÂNDA 199

9. Bun venit în junglă 201

10. Ieșirea din tipare 225

11. Lunga noapte 248

IV. ÎMPUȘCĂTURA 273
12. Ambuscada 275
13. Impactul 295
14. Eliberarea 322

V. EXECUȚIA 341
15. Luând o viață 343

EPILOG: ÎN VIAȚĂ 359

POSTFAȚĂ: CE FACE UN LUNETIST
DE LA OPERAȚIUNILE SPECIALE ÎN VIAȚA CIVILĂ 363

MULȚUMIRI 367

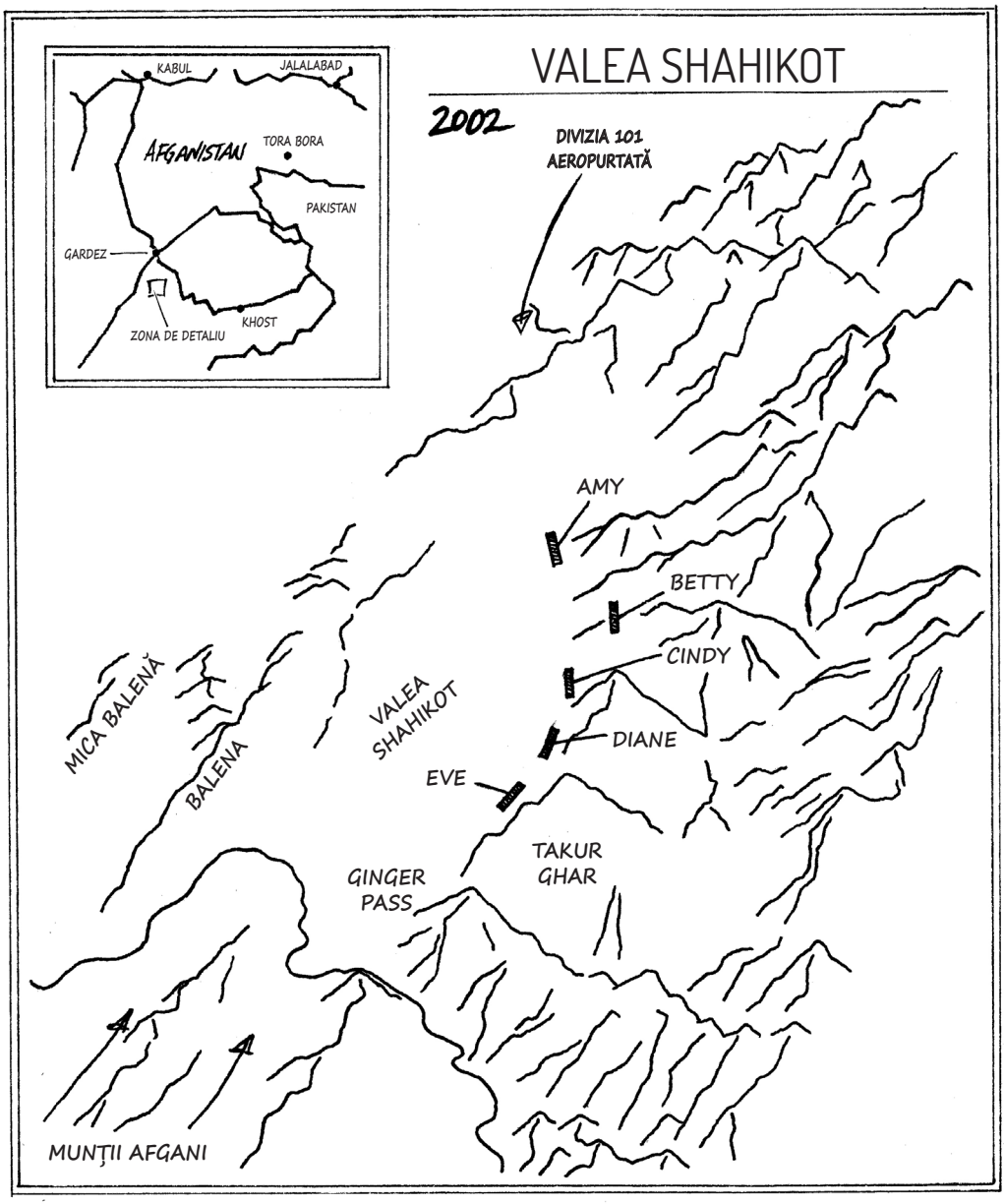
VALEA SHAHIKOT
2002
DIVIZIA 101 AEROPURTATĂ
KABUL
JALALABAD
AFGANISTAN
TORA BORA
PAKISTAN
GARDEZ
KHOST
ZONA DE DETALIU
AMY
BETTY
CINDY
DIANE
EVE
MICA BALENĂ
BALENA
VALEA SHAHIKOT
GINGER PASS
TAKUR GHAR
MUNŢII AFGANI

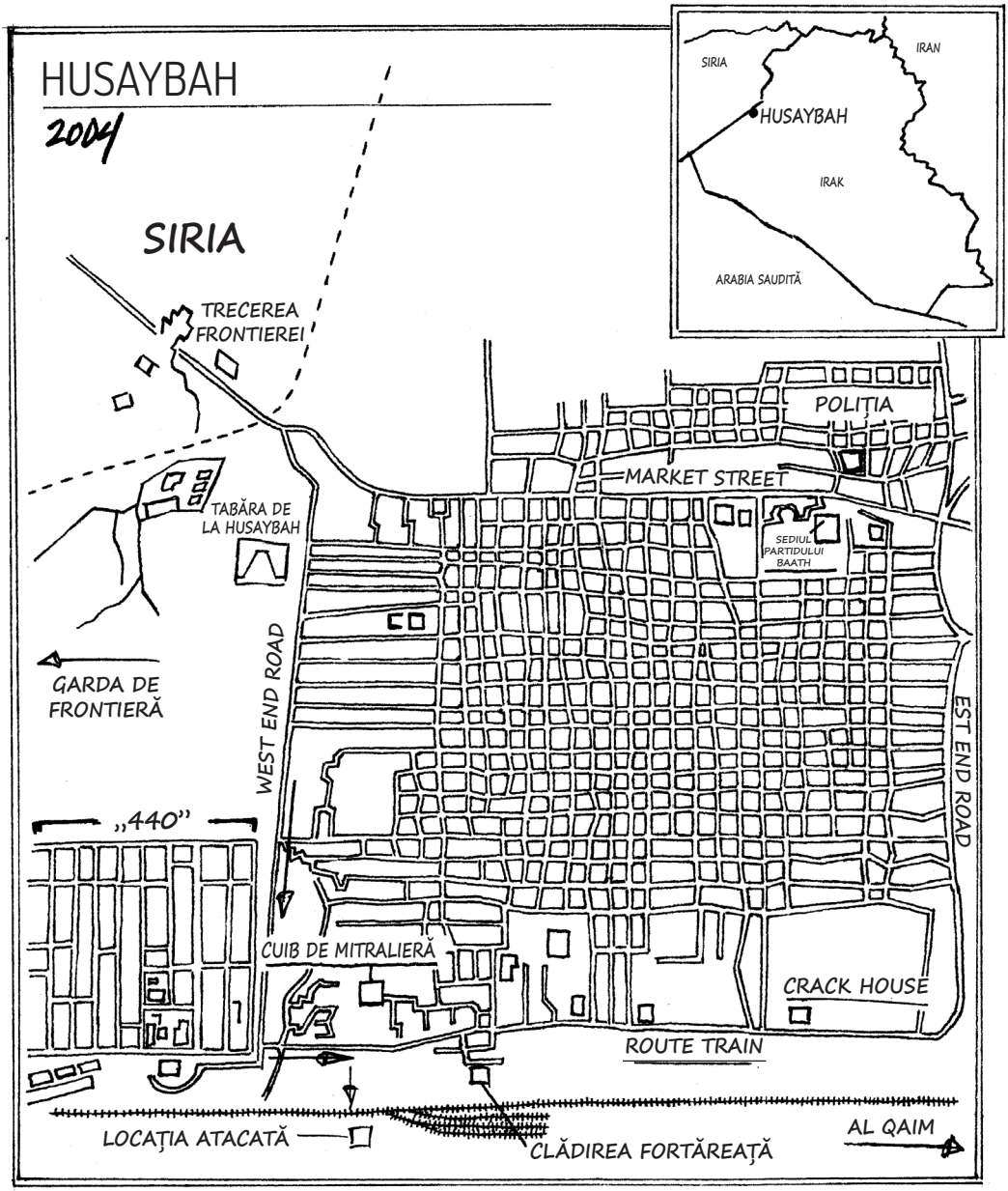
HUSAYBAH
2004
SIRIA
TRECEREA FRONTIEREI
TABĂRA DE LA HUSAYBAH
GARDA DE FRONTIERĂ
WEST END ROAD
„440"
POLIȚIA
MARKET STREET
SEDIUL PARTIDULUI BAATH
EST END ROAD
CUIB DE MITRALIERĂ
CRACK HOUSE
ROUTE TRAIN
LOCAȚIA ATACATĂ
CLĂDIREA FORTĂREAȚĂ
AL QAIM
SIRIA
IRAN
HUSAYBAH
IRAK
ARABIA SAUDITĂ

1 RĂZBOINIC, ASASIN, SPION

Acum există un alt tip de război – nou ca intensitate, vechi ca origine – războiul dus de trupele de gherilă, de radicaliști, de rebeli, de asasini; un război dus prin ambuscade în loc de luptă, prin infiltrare în loc de agresiune, în care victoria se obține prin erodarea și epuizarea inamicului și nu prin angajarea lui directă în luptă.

Preşedintele John F. Kennedy

Câteva mile în largul coastelor Somaliei
Luni, 27 februarie 1995, aproape de miezul nopții

Nu m-am înecat niciodată, dar am fost aproape. Nu spun că am fost scufundați până la înec în timpul pregătirii noastre, dar să o spun așa: Sunt familiarizat cu modul în care te simți când ești înconjurat, invadat, înghițit de apă, acel sentiment intim al morții iminente. Îl cunoșteam de ani de zile. Atunci când aveam treisprezece ani, puteam să mă scufund cu capul adânc în jos, în mijlocul nopții, în bezna albastră ca cerneala pentru a descurca ancora bărcii pe care eram. Ai acea senzație primară când ești scufundat în apă, ceva profund liniștitor, chiar dacă te și înspăimântă. „Cenușă din cenușă" este ruga funerară familiară, „țărână din țărână…" – dar nu este chiar așa. Nu din pământ am venit. Am venit din apă, iar apa este întotdeauna gata să ne cheme înapoi.

Chiar în acel moment, Alex Morrison era stăpânit de gânduri despre moarte și apă, în timp ce simțea cum ambarcațiunile saltă și plonjează în hula mării africane în mijlocul nopții.

Alex a fost SEAL încă din 1989 și a absolvit programul de lunetiști de la Naval Special Warfare[3] la mijlocul anului '94, cu mai puțin de un an mai devreme. Fiul

3 Forțele Speciale Ale Marinei SUA (*n. trad.*)

unui ofițer de pușcași marini, acesta s-a alăturat acestor echipe dintr-o sete de aventură de nestins. Avea sentimentul că era aproape de așa ceva.

S-a uitat în jurul său, încordându-și ochii ca să vadă mai bine în întuneric.

Ei erau în jur de patruzeci, înghesuiți pe bănci în întuneric, ca niște sardine puternic înarmate și ambalate într-un container de transport MILVAN, din oțel ondulat, fixat de puntea unui aeroglisor amfibie, accelerând spre coasta Somaliei, având încă câțiva kilometri până la destinație. Nu puteau vedea afară, de parcă puteai vedea ceva în ocean la miezul nopții; totuși, dacă ar fi fost pe punte, cel puțin ar fi putut să vadă stelele și să-și imagineze unde este orizontul. Dacă se întâmpla ceva, ar fi putut măcar *să facă* ceva.

N-aveau norocul ăsta. Tot ce puteau face era să se gândească la misiunea lor.

Operation Restore Hope[4], așa se numea în 1992, atunci când a fost lansată. Un efort internațional pentru a aduce ordine și stabilitate în Somalia atinsă de război și foamete. Tot ceea ce trebuie să faci este să vezi Bătălia de la Mogadishu din octombrie 1993 pentru a ști ce soartă a avut *acel* plan.

Mai degrabă Operațiunea Lăsați Orice Speranță, gândi Alex.

Și acum, că au întrerupt orice legătură, cineva trebuia să meargă și să preia ultimele câteva mii de angajați ONU care erau încă acolo, adăpostiți în tabere și în jurul aeroportului de coastă. Nu au putut fi transportați pe cale aeriană – prea mulți milițieni somalezi, nebuni, care mestecau khat[5] și umblau peste tot cu rachete sol-aer. Nu au putut pleca nici cu nave comerciale: prea multe mortiere, RPG-uri și așa mai departe. Trebuia să fie o operațiune militară, și una delicată pe deasupra. Motiv pentru care Alex și plutonul lui erau acolo.

Operațiunea avea un personal total de aproximativ paisprezece mii de oameni, deși doar o parte dintre aceștia se folosea ca forță reală de debarcare. Cei mai mulți vor rămâne la bordul flotei Coaliției, formată din două duzine de nave, la șapte kilometri de coastă, pentru a primi persoanele evacuate și pentru a sprijini misiunea. Va fi cea mai mare retragere amfibie în condiții ostile, de când ne-am retras din Coreea de Nord, în 1950.

Aproximativ jumătate din forțele de debarcare vor ajunge în portul de la Mogadishu, la nord de aeroport, în ambarcațiuni mari. Mai multe sute vor merge cu vehicule-amfibii de asalt, în esență niște tancuri mari impermeabilizate. Unii vor zbura cu elicoptere. Nu și Alex. El și alte sardine au fost trimise cu hovercraft-ul direct pe plaja de lângă pista aeroportului, unde el și celălalt lunetist al plutonului

4 Operațiunea Recâștigați Speranța (*n. trad.*)

5 Plantă originară din Cornul Africii și din Peninsula Arabică, folosită ca stimulent, pe care Organizația Mondială a Sănătății a clasificat-o drept un drog. (*n. trad.*)

se vor împrăștia cu echipele lor de sprijin și vor asigura punctele de observație pe durata misiunii. Toate acestea trebuiau să decurgă lin – fără să se tragă vreun glonț. La urma urmei, Mohamed Aidid și ceilalți lideri militari somalezi cu care s-a vorbit au fost de acord să lase forțele ONU să plece în liniște. Dar, desigur, au mai spus ei, nu puteau fi responsabili pentru acțiunile milițiilor sau grupurilor disidente, nu-i așa?

Pentru a fi pe înțelesul tuturor: o dată ce evacuarea începea, orice pariu era posibil.

Undeva în Afganistanul de Est,
Luni, 4 martie 2002, înainte de răsărit

Rob Furlong s-a ghemuit în elicopterul de transport rece ca gheața, simțind carcasa de metal a Chinook-ului vibrând în spatele lui. Îi treceau prin cap diverse gânduri. Mirosul combustibilului și suflul de aer rece acționau ca niște săruri mirositoare, iritându-l. Ca și cum ar avea nevoie de stimulente pentru a fi în alertă. Fluidul hidraulic se scurgea pe pereții interiori ai elicopterului, dându-i impresia că este într-o peșteră umedă. Două rânduri de luptători stăteau față în față, fixați în chingile roșii de nailon pe scaunele lor antișoc, retractabile. Tânguitul insistent și pițigăiat ale turbinelor de pe Chinook și *vrum vrum vrum-ul* rotoarelor gemene făceau conversația aproape imposibilă, lăsând oamenii în mare măsură singuri cu gândurile lor.

Stând spre fața elicopterului, aproape de mitraliorul de la ușă, Rob se uită spre stânga, pe rândul luptătorilor așezați pe partea lui de elicopter, și își ocupă mintea încercând să ghicească unitățile de care aparținea fiecare – Delta, 101 Aeropurtată, Divizia 10 Montană? Erau aproximativ treizeci, plus un 4x4 de teren încărcat lângă rampa din spate. Șapte alte Chinook zburau în aceeași formație cu a lui, în total mai mult de două sute de militari, o parte din cele aproape două mii care aveau să fie aruncați în această operațiune, prima ofensivă majoră a ceea ce se numea încă războiul cel nou.

Cei mai mulți dintre acești băieți (inclusiv Rob) nu mai văzuseră niciodată o luptă. Ceea ce era valabil pentru mai mult de 95 la sută din forțele armate americane și canadiene. Fusese pace în lume, relativ vorbind, timp de un deceniu.

Rob și-a întors capul și s-a uitat în cealaltă direcție, spre partea din față a aeronavei, unde stătea trăgătorul de la ușă cu mitraliera lui FN MAG M240, dând impresia că dormea iepurește. MAG: *mitrailleuse d'appui général*, varianta franceză pentru mitralieră „de uz general". M240 trage 650 până la 1000 de gloanțe pe

minut. Mintea matematică a lui Rob a calculat rapid. Odată ce trăgătorul a apăsat pe trăgaci, arma mare a tras de la zece la cincisprezece gloanțe în fiecare secundă. Deloc rău, și asta în scopuri generale.

Acele cartușe erau de calibrul 7,62. Spre deosebire de cele „.50", cartușele pe care le avea Rob, care arată diametrul glonțului (sau, mai exact, diametrul țevii armei care trage acel glonț) în inci, „7,62" denumește diametrul în milimetri. Calibrele .45, .38, .22 sunt bazate pe inci, stilul clasic american de denumire a armelor și a muniției. Populara 9 mm (cum ar fi arma de șold pe care o avea Rob) urmează convenția metrică europeană, la fel ca și proiectilele de 5,56 care ieșeau din pușca de luptă C8 a lui Rob, și vărul său apropiat, calul de luptă american M4, și atât de populara M16, pușca standard americană de la Războiul din Vietnam încoace.

Înainte de a urca în elicopter, Rob a vorbit cu un tânăr lunetist de la Delta, care avea un SR-25. Lui Rob i-a plăcut arma aceea. O semiautomată, SR-25 este construită ca un M16, numai că are un cilindru mai lung și, în loc de 5,56, trage cu 7,62, care are un impact mult mai mare.

Și apoi era masiva pușcă cu lunetă de calibru .50, cu patul sprijinit pe podeaua elicopterului lângă piciorul stâng al lui Rob. Pușca de calibru .50 o va folosi pentru a face istorie. În picioare lângă el, arma lungă era aproape la fel de înaltă ca Rob, fiecare cartuș era ca o rachetă spațială mare sau ca o cutie de Coca-Cola. Un glonț de calibru .50 poate lovi pe cineva aflat la o distanță de mai mult de o mie cinci sute de metri și cu o forță care poate disloca un bloc motor. Este, așa cum spune Rob, „ca un pumn în față dat de Dumnezeu."

„Mai sunt zece minute!" s-a auzit din cabină.

Furlong s-a uitat din nou la M240, montată pe dispozitivul de manevrare, și s-a întrebat cum era când arma aia mare intra în acțiune.

Husaybah, Irak

Sâmbătă, 17 aprilie 2004, dimineața devreme

Atunci când Jason Delgado s-a trezit în biroul său de la bancă în dimineața zilei de 17 aprilie, primul lui gând a fost: *La naiba!* Nu avea un sentiment bun în legătură cu ziua care începea. Jason nu era bancher, iar aceasta nu era o bancă normală. El era cercetaș-șef al plutonului său de pușcași marini lunetiști, iar întinderea de birouri și depozite părăsite care se găsesc pe bucata de pământ

cunoscută drept granița dintre Irak și Siria era ceea ce echipa sa numea casă de câteva luni.

S-a ridicat pe patul de campanie, s-a răsucit pentru a-și pune picioarele pe podea și s-a uitat în jur pentru a-și da seama de unde se trăgeau focurile de armă care l-au trezit. Prin ușa deschisă i-a văzut pe celelalți doi lunetiști din secțiunea sa, Josh Mavica și Brandon DelFiorentino, stând pe paturile lor supraetajate, împușcând oameni.

Pe Xbox-urile lor. *Grand Theft Auto: San Andreas*

Băieții vor fi mereu băieți. Delgado și-a scuturat capul. „Voi nu vă săturați de prostiile alea la locul vostru de muncă?" Și a dat din cap în direcția orașului care era în afara zidurilor taberei lor de bază. Deși era de-abia de șase luni șeful lor, Delgado simțea ceva asemănător cu responsabilitatea unui părinte pentru acești doi băieți, ca de altfel și pentru ceilalți băieți din pluton. Deși nu avea nici douăzeci și trei de ani, Delgado era sergentul plutonului de lunetiști, Lima Company, Third Battalion, Seventh Marine Regiment[6], având sarcina de a gestiona starea fragilă a acestui oraș lovit de soartă.

Trecuseră abia doi ani de la experiența lui Rob Furlong cu elicopterul în zorii zilei, în estul Afganistanului, dar lumea era acum un loc cu totul diferit. Un an mai devreme, în martie 2003, Delgado a făcut parte din unitatea care a venit în Irak dinspre nord, pentru a-l alunga pe Saddam Hussein din Bagdad și a da înapoi țara poporului. Acum, el era din nou în țară pentru o nouă misiune, de data aceasta în Vestul Sălbatic, în orașul de frontieră Husaybah, baza lui de operațiuni aflată la o aruncătură de băț de Siria.

Husaybah. Un cuvânt din trei silabe însemnând aproximativ „Nu-mi vine să cred în ce rahat suntem." Capitala corupției din vestul Irakului, a traficului de droguri și arme, Husaybah făcea ca *The Wild Bunch* din Sam Peckinpah să semene cu ceremonia de absolvire la o școală de fete.

Delgado s-a aplecat și a apucat M40A3-ul lui. Nu era chiar monstrul lui Furlong calibru .50, dar era ceva ca lumea. Pușca cu încărcare manuală M40 folosește un cartuș 0.30-06, *treizeci-zero-șase* referindu-se atât la calibrul său (0.30), cât și la anul când a fost adoptată de armata SUA (1906). Încărcarea manuală însemna că nu oferă performanța de foc rapid a unei semiautomate, cum ar fi M16 sau SR-25, dar are o lovitură strașnică, de o precizie fenomenală.

S-a îndreptat către toaleta portabilă luându-și arma cu el. Nu știai niciodată când vreun cetățean model arunca vreun proiectil de mortier peste zid.

---

6 Lima Company, Batalionul 3, Regimentul 7 Pușcași Marini (*n. trad.*)

Delgado era frustrat și enervat. Mai rău, era îngrijorat. De mai mult de șase săptămâni spunea că se cocea ceva pe străzi, nu doar probleme obișnuite urbane – ci ceva serios. Nimeni nu părea să îl creadă sau să vadă ce vedea el. Doar cu câteva zile mai devreme, unul dintre lunetiștii lui fusese împușcat în ambele picioare. Un alt pușcaș marin murise; și altul era în State în comă și probabil nu mai avea nicio șansă de supraviețuire. Lui Jason, toate astea nu i se păreau doar niște evenimente nefericite. Acestea nu erau atacuri la întâmplare.

Delgado crescuse pe străzi. Simțea atunci când avea să se întâmple ceva rău. O simțea chiar acum.

Undeva în Provincia Helmand, Afganistan
Marți, 9 iulie 2009, miezul zilei

Nick Irving s-a ridicat, s-a întins și a căscat. S-a uitat în jos spre locul în care a dormit: o bucată de deșert plin de tufișuri spinoase, cu o piatră mică drept pernă. Nu chiar ca la Hilton. Cu toate acestea, a dormit. Cât de mult dormise? S-a uitat la ceas. Mai mult de două ore. Uimitor! În ultimele patru zile, Nick abia dormise câteva minute ici-colo, în total nu mai mult de trei în ultimele nouăzeci de ore.

S-a aplecat și a luat de pe pătură arma sa Dirty Diana, unde o pusese cu grijă. Mult iubita sa SR-25, numită, bineînțeles, după cântecul lui Michael Jackson (lansat în 1988 atunci când Irving nu avea nici doi ani). Rudă apropiată cu calul de luptă M4, SR-25-ul este o armă mai mică decât M40-ul lui Delgado. Lui Nick i-a plăcut tocmai din acel motiv: era mai mică și mai ușoară, ca și el de altfel, și îi mai plăcea, de asemenea, pentru că era semiautomată, care se potrivea cu acel tip de acțiune intensă și rapidă de care avusese parte de-a lungul celor cinci misiuni în calitate de *ranger* al Armatei SUA în Irak și Afganistan. Pentru Irving nu mai existau misiunile în stilul Vietnam un foc/o victimă. Cel puțin nu până în prezent. Nu, prin ce trecuse semăna mai mult cu o luptă clasică de aproape[7], full contact, o luptă murdară pe care o exersaseră zile la rând în pregătirea de *ranger*, nu la ceea ce te gândești când spui o misiune de *lunetist* în sine.

Ranger-ii formează un corp relativ mic din punct de vedere numeric în cadrul Operațiunilor Speciale și au un ritm din ce în ce mai alert de operare. În Irak, unitatea lui Nick pleca de obicei în două misiuni pe noapte și, uneori, chiar în patru sau cinci. Mergeau și loveau ținta, se întorceau să se odihnească și să

7 În original, CQB, abreviere de la *close-quarters battle* (*n. trad.*)

4 ȘCOALA DE LUNETIȘTI

Noi nu ne ridicăm la nivelul așteptărilor noastre. Noi ne coborâm la nivelul pregătirii noastre.

Archilochus, soldat și poet din Grecia antică

Rob Furlong a fost promovat. În sfârșit, după toți anii de pregătire și mici pași înainte în cadrul sistemului, a fost acceptat la cursul pentru lunetiști al Forțelor Armate Canadiene și pregătit să intre în programul de două luni.

Într-o dimineață devreme, a coborât în subsolul clădirii în care locuiau el și soția sa pentru a lua niște lucruri. Cu echipamentul în mână, a pornit spre zona unde se afla batalionul său, îndreptându-se spre locul unde sergentul și caporalii de serviciu își agățau pălăriile în cui. Pe măsură ce se apropia de biroul imens din oțel inoxidabil, Rob era tot mai nedumerit. În mod normal, nu trebuia să fie nimeni acolo la ora asta, dar astăzi se adunase o adevărată mulțime, poate o sută de bărbați. Era abia șase dimineața. *Ce naiba se întâmplă?* se întrebă el.

Cu toții se uitau la ecranul unui televizor pus pe birou. Rob se apropie să se uite. Pe ecran, văzu un zgârie-nori în flăcări, fumul ridicându-se în aer.

Recunoscu clădirea: era unul dintre turnurile World Trade Center din New York.

„Este o nebunie", auzi Rob pe cineva exclamând. „Se pare că un avion de pasageri a lovit unul dintre turnuri, acolo, în SUA."

„Nu are niciun sens", a spus Rob. „Ce idiot ar zbura așa de jos?"

După ce au văzut și un al doilea avion izbindu-se de Turnul de Sud, au înțeles cu toții, în acea clipă, ce se întâmpla cu adevărat. Eram atacați. Dacă acest lucru se întâmpla în New York, la fel de bine se putea întâmpla și la noi, în Canada.

Reacția a fost instantanee. Guvernul canadian a început să activeze bazele. Programul de instruire pentru batalionul lui Rob a fost imediat accelerat și

conținutul a fost axat pe gestionarea operațiunilor teroriste. Când Rob a început efectiv școala de lunetiști, deja întregul concept de pregătire a unui lunetist militar căpătase un sens nou și alte implicații.

Nu mai era vorba despre a petrece timpul într-o misiune de menținere a păcii în Bosnia. Era un război în desfășurare.

Când s-au prăbușit Turnurile Gemene la 11 septembrie, Jason Delgado se afla de cealaltă parte a mapamondului, în a șasea lună de instruire și suferințe în jungla din Okinawa. Când la New York este ora 9 dimineața, în Okinawa este ora 10 seara și, în acea noapte, s-a întâmplat să fie un taifun de gradul 3, așa că atunci când a ajuns la ei știrea despre atacuri ei erau deja consemnați și efectiv blocați în cazărmi. În timp ce Rob se întorcea liniștit la garnizoana lui din Alberta în acea marți de dimineață, tinerii pușcași marini din unitatea lui Jason alergau înnebuniți pe culoarele din Okinawa, cu armele scoase din rasteluri, strigând din toate puterile.

„Imaginați-vă două sute de pușcași marini, de 19 ani, băuți, urmărind la televizor, în direct, toată această grozăvie." Jason dădu din cap. „A fost un haos greu de controlat. Fiecare voia să intre în acțiune, chiar atunci, imediat."

În acele momente, Nick Irving își făcea alergarea zilnică de la liceu acasă, în Maryland, iar imaginile turnurilor prăbușite se derulau cu repeziciune în mintea sa, pompându-i în vine nevoia de a se înrola, chiar dacă mai avea de așteptat șapte ani înainte de a începe pregătirea de lunetist.

Alex Morrison stătea culcat în pat, ascultând radioul, când a auzit vestea. S-a ridicat imediat, s-a îmbrăcat în câteva secunde și s-a urcat în mașină îndreptându-se spre birou. De peste un deceniu făcea parte din SEAL, era lunetist de șapte ani și fusese de mai multe ori în misiune. Știa că va mai pleca în curând și în alte misiuni.

Cât despre mine, eram în Coronado, California, și-mi împachetam deja echipamentul. Absolvisem școala de lunetiști și fusesem trimis ca lunetist în Orientul Îndepărtat și Mijlociu în 2000, iar acum eram pe punctul de a fi din nou de folos. S-a întâmplat ca plutonul nostru să fie următorul care să meargă în străinătate și am fost printre primii care am călcat pe pământul afgan.

Fiecare dintre noi urmase un curs diferit de lunetiști, într-o ramură diferită a serviciilor armate, într-un moment sau altul al istoriei. Fiecare dintre aceste experiențe și cursuri de instruire avea ceva aparte și vom vorbi despre unele dintre aceste diferențe. Dar, în esență, au fost toate la fel. Au fost toate școli de lunetiști. Și școala de lunetiști este cea mai dificilă și mai stresantă experiență pe care am încercat-o vreodată în toată pregătirea noastră militară.

Nu din punct de vedere fizic; intensitatea constantă, epuizantă a concentrării mentale pe care o solicită te împinge la limitele tale extreme. Când ești la BUD/S, îți poți spune să nu te implici cu totul, iei decizia de a nu renunța, orice s-ar întâmpla, și până la urmă ajungi la liman. Acționează un fel de forță brută a minții și a corpului. Lucrurile nu stau așa în școala de lunetiști. Dacă nu ai nimerit ținta, nu poți pur și simplu „să sapi adânc și să stai acolo". Nu poți să rămâi invizibil și să nu fii nici detectat când urmărești pe cineva, doar „dând totul din tine". Trebuie să faci totul corect – nu aproape corect, nu 99,9 la sută corect, ci *totul corect* sau ești istorie.

Instruirea de bază și cea avansată te vor căli și transforma într-un oțel de înaltă calitate. În școala de lunetiști, acel oțel va deveni un instrument de precizie.

În școala de lunetiști, toleranțele sunt mult mai stricte, marja de eroare fiind redusă la o scară infinitezimală. Școala de lunetiști nu vrea să fii puternic; vrea să fii de o precizie supraomenească. Trebuie să-ți focalizezi toată atenția într-un cerc minuscul, o stare de concentrare de tip laser pe care noi o numim *focalizare vizuală frontală*. În același timp, trebuie să rămâi și pe deplin conștient de lucrurile și situațiile care au loc în jurul tău, numită *conștientizare situațională totală*. Este ca și cum ți-ai folosi creierul ca un bisturiu, dar și ca un paloș în același timp.

Iată un exemplu despre ce înseamnă această experiență.

Pentru mine, probabil aspectul cel mai stresant de la școala de lunetiști a fost ceva ce se numea *cold bore*[35], adică prima și singura împușcătură pe care trebuia să o tragem de îndată ce ne trezeam dimineața. *Cold bore* însemna că trebuia să simulezi condițiile din teren, când nu aveai timp să încălzești arma sau nu-ți permiteai luxul de a trage focuri de exercițiu. Un glonț, un mort.

Să fie atât de ucigător de dificil?

Hai să vedem!

În primul rând, este vorba de tine. Nu contează cât de în formă ești, nu funcționezi la maximum în momentul când te trezești dis-de-dimineață. Mai adaugă la asta și faptul că ești încă stresat și epuizat după efortul din zilele anterioare. Degetele, reflexele, percepțiile senzoriale și puterea de judecată sunt toate compromise. Și nu te-ar ajuta nici să te trezești cu o oră mai devreme, ca să te aduni și să fii perfect treaz, pentru că asta ar însemna o oră mai puțin de somn, adică să fii și mai privat de odihnă decât ești de fapt.

Apoi, este pușca ta. La fel ca și tine, și ea încearcă să se trezească.

35 Alezajul rece, în limba engleză în original (*n. trad.*)

Când tragi un glonț prin țeava unei puști, se descarcă niște gaze extrem de fierbinți care explodează afară prin țeava de metal, împreună cu glonțul. Metalul se încălzește rapid și se dilată, ceea ce înseamnă că alezajul interior prin care glonțul se deplasează se îngustează, la rândul său creând o frecare mai mare și aruncând glonțul la celălalt capăt al țevii cu o viteză mai mare. Ceea ce afectează forma arcului de deplasare și distanța. Toate acestea afectează precizia.

Tot restul zilei vei trage printr-un dispozitiv care este bine încălzit. Dar nu și acea primă împușcătură a zilei. Primul lucru în acea dimineață, vei trage prin alezajul unei țevi reci ca piatra. Și nopțile puteau fi al naibii de friguroase acolo, în corturile noastre ridicate în deșertul californian, atunci când am urmat cursul National Special Warfare (NSW) în 2000.

Ne trezeam la ora șase sau cam așa ceva; unii beau cafea, dar cafeaua poate fi nocivă pentru nervi, așa că unii dintre noi beam doar apă și ne duceam drept în poligon. Fiecare își are propriile tabieturi de dimineață, important era să nu le schimbi. Să fii consecvent în ceea ce faci înseamnă foarte mult. În ceea ce mă privește, cafeaua putea să mai aștepte. *Orice* putea să mai aștepte. Nu mă puteam gândi decât la acel glonț solitar, acea singură țintă care era acolo și mă aștepta pe mine. Imaginează-ți o siluetă de dimensiunile unui om, având forma unui popic, partea de sus a acestuia fiind capul, iar partea de jos constituind organele vitale. Există un inel mic în centru: inelul 10. Restul siluetei popicului este notat cu 8. Orice în afară de asta este zero.

Trei zerouri și ai plecat de la curs.

Nu puteam schimba temperatura puștii (deoarece era închisă peste noapte într-un rastel), dar mai mult ca sigur că puteam controla temperatura glonțului, și acesta a fost factorul numărul trei. Deoarece chiar și glonțul în sine, care este rece, face diferența. Dacă iei un glonț care a fost lăsat în frig toată noaptea, îl armezi și tragi cu el, prima dată, foarte de dimineață, temperatura lui afectează, de asemenea, camera de presiune. După cum avea să vadă Rob Furlong la acea competiție din Australia, un glonț încălzit va avea un efect pozitiv asupra performanței sale – nu foarte mare, poate doar o fracțiune din fracțiunea unui grad, dar care poate face diferența.

Deci, dormeam cu nenorocitul ăla de glonț în brațe în fiecare noapte, îl cocoloșeam și-l păstram cald de parcă viața mea depindea de asta. Pe câmpul de luptă, să fiu al naibii dacă nu a fost așa.

Prima zi a etapei de trageri, am ratat glonțul cu alezajul rece. Tot restul zilei acel zero a atârnat deasupra capului meu ca prima trompetă a apocalipsei. Nu m-am gândit aproape la nimic toată ziua. Ceea ce, bineînțeles că nu este adevărat,

pentru că școala de lunetiști este școală de lunetiști, ceea ce înseamnă că trebuie să te gândești la un milion de lucruri diferite în fiecare secundă, pe tot parcursul zilei. Dar acel gând întunecat, singuratic, a continuat să ruleze în mintea mea ca o rolă nesfârșită de film: *Am ratat* – mâine dimineață am să trag exact unde trebuie.

A doua dimineață, am ratat din nou. Nervi. La naiba!

De două ori, zero. Am simțit numai noduri în stomac toată ziua. Acum trebuia să obțin un 8 sau mai mult, nu numai în a treia zi, ci și în următoarele zece zile la rând, în fiecare zi – sau mă dădeau afară de la curs și mă trimiteau acasă.

M-am trezit în fiecare dimineață într-o sudoare rece. Gândul acelui alezaj rece mi s-a așezat pe spate toată ziua ca o greutate de 250 de kilograme.

A treia zi, am lovit ținta. Un 8. Eram în siguranță, cel puțin până în dimineața următoare. Și următoarea. Și următoarea după aceea. A fost o adevărată tortură.

Și chiar asta este esența școlii de lunetiști: chinul de a reuși acea focalizare maximă constantă. Așa cum spunea partenerul meu de la școala de formare a lunetiștilor, Eric Davis, nu trebuie să încerci să pui glonțul în centrul țintei. Trebuie să-ți transformi creierul, nervii și toți mușchii într-un fascicul laser și să plasezi glonțul în țintă, din nou, și din nou, și din nou.

În *Infernul* lui Dante, cercul final al iadului este extrem de interesant: victimele sale nu sunt aruncate în vreun lac în flăcări, ci sunt prinse în straturi tot mai profunde de gheață. Frumos spus. Dacă tortura din taberele de bază și BUD/S erau probe de foc, școala de lunetiști însemna să fii imobilizat și torturat cu gheață.

Luni, 24 septembrie 2001, Rob Furlong și unul dintre colegii de la PPCLI au aterizat la Wainwright, Alberta, unde el și alți treisprezece canadieni s-au întâlnit cu instructorii lor lunetiști – o întâlnire care nu s-a derulat absolut deloc cum se aștepta Rob.

„Hei, băieți", au spus instructorii. „Ce mai faceți? Felicitări că ați ajuns aici. Vrem să vă spunem că este deja o mare realizare numai faptul că sunteți acum aici."

Rob avea aproape acea mutră clasică cu falca căzută și privirea tâmpă. *Ce mai faceți? Felicitări pentru că ați ajuns aici? De pe ce planetă ați fost teleportați?*

Până în acel moment, fiecare curs militar pe care îl urmase cândva Rob fusese nu numai solicitant fizic, dar și extrem de stresant din cauza modului în care era coordonat. Invariabil, instructorii urlau, erau extrem de abuzivi și exista întotdeauna acel sentiment constant, omniprezent că ești presat, presat dincolo de

propriile limite, presat până când ceva se rupea în tine și dincolo de asta. Dar modul în care acești instructori se comportau? Era o experiență inedită. Lui Rob i se părea ireală, parcă ar fi aterizat într-un alt univers. Acești tipi îi tratau pe cursanții lor abia sosiți ca pe niște ființe umane. Ca pe niște *adulți*.

Ceea ce simțea Rob era ceea ce noi numim „un curs de gentlemeni". Nu se mai țipa, nu se mai urla, nimic din jocurile „lasă că te fac eu de comandă" și plantoane fără sfârșit, când stresul era cât un munte de mare.

„Nu trebuie să vă stresăm", au explicat instructorii. „Veți fi sub o presiune atât de mare la acest curs, încât vă veți stresa singuri. Noi nu trebuie să facem nimic pentru a vă elimina. De fapt, vom face tot ceea ce putem pentru a vă păstra. Și chiar și așa, mulți dintre voi nu veți termina cursul."

Au avut dreptate, desigur. La acea vreme, programul canadian pentru lunetiști avea o rată de eșec de 95 la sută. Rob era hotărât să fie printre cei 5 la sută.

Fideli propriului cuvânt, instructorii s-au depășit pe ei înșiși ajutându-i pe cursanți – încă o experiență nouă în formarea militară a lui Rob. Veneau seara în corturile candidaților, după instrucție și antrenamente, și le spuneau: „Ei bine, băieți, cine are nevoie de ajutor? Hai să revedem ceea ce am făcut astăzi." Și au lucrat astfel cu fiecare individ în parte, ajutându-i să-și îmbunătățească performanțele.

Când cel mai bun prieten al meu, Glen Doherty, și cu mine am urmat cursul NSW un an mai înainte, am avut parte mai mult decât mulți alții de mitocănie și abuzuri. Nu și Furlong. Acești tipi nu erau doar instructori lunetiști de top, ci erau și *canadieni* pe deasupra, oameni cunoscuți pentru decența și bunele lor maniere. Atitudinea lor pozitivă a fost constantă, iar Rob nu a văzut niciodată că un instructor se comporta mârlănește cu vreunul dintre elevii săi sau că umilea pe cineva. Dimpotrivă, au făcut totul să le fie adevărați mentori și să-i învețe meserie.

Un instructor s-a remarcat cu deosebire, un tip pe nume Tim McMeekin. Înalt (cam 1,82 cm) și foarte atletic, McMeekin era, de asemenea, foarte agreabil ca persoană și relaxat. Rob l-a plăcut imediat – și s-a format o legătură între ei, care s-a dovedit valoroasă în viitorul foarte apropiat.

În cazul lui Rob, cele două luni de școală de lunetiști au început cu două săptămâni de ore în clasă: echipamente, balistică și vehicule de teren, împreună cu probleme administrative și logistice, de exemplu, structura de comandă și desfășurarea în teren a celulelor de lunetiști și a brigăzilor, și multe altele: o ploaie nesfârșită de informații timp de paisprezece zile. Apoi au trecut la etapa pe teren, care a durat

toate cele șase săptămâni rămase din program și a început cu instruirea practică referitoare nu la felul în care tragi, ci la felul în care *vezi*.

Atunci când scanezi sute de metri de peisaj în căutarea unei singure ținte bine ascunse, după ce te uiți? Ce face un lucru să fie vizibil? Din vreo douăsprezece atribute vizuale cruciale, incluzând forma, dimensiunea, contrastul, culoarea, silueta și altele, cel mai relevant este *mișcarea*. Ăsta este motivul pentru care toate animalele de pradă au capacitatea aceea anormală de a sta nemișcate minute în șir: ele știu că mișcarea, mult mai mult decât forma, mărimea, poziția sau orice alt atribut vizual, va da de gol prada. Acest lucru a avut implicații enorme pentru cursanții lunetiști, atât ca animale de pradă cât și ca potențiale prăzi. Ca vânători, ei au început să se antreneze pentru a împinge atributul mișcării în vârful ierarhiei naturale a atenției lor vizuale. Ca potențial vânat, ei știau că trebuie să-și dezvolte și această capacitate de a sta complet nemișcați.

Apoi au urmat tehnicile legate de cercetarea vizuală. Atunci când te uiți direct la un obiect nu înseamnă neapărat că este și cel mai bun mod de a-l vedea. Datorită structurii retinei umane, naturii și dispersiei razelor și conurilor sale, s-ar putea să îl vezi mai bine uitându-te din stânga sau din dreapta, pentru că ai putea să îl vezi mai clar cu vederea periferică. Vederea periferică nu este la fel de atentă la detalii. Este dificil să citești o pagină de text folosind vederea periferică, de aceea scanezi o pagină cu vederea frontală. Dar vederea periferică este mult mai sensibilă la detectarea mișcării și sesizează mai acut culoarea (care este cel de-al doilea atribut ca importanță, după mișcare).

În mare parte, capacitatea de a trage la mare distanță înseamnă să fii capabil să cuantifici cu acuratețe distanța exactă. Capacitatea de a determina distanța până la țintă a fost o altă abilitate crucială pe care au învățat-o cursanții. Și nu au avut voie să folosească aparate cu laser de tip LRF, sau GPS, sau orice alt fel de echipamente avansate. În schimb, au învățat să determine distanța până la un obiect folosind reticulul din luneta puștii. (Mai multe în Capitolul 8)

Au învățat cum să facă un costum ghillie, cum să folosească în mod corespunzător camuflajul, cum să folosească denivelările de teren și cum să se miște astfel încât să evite să fie detectați.

Și apoi a început pânda.

În dimineața aceea au primit următoarele comenzi: „În această zonă se află un post de observație (PO) inamic. Credem că este aproximativ în acest pătrat hașurat", o suprafață de un kilometru pătrat sau de aproape 250 de acri. Cursanții au fost luați într-un camion de transport și lăsați la marginea zonei. Pe hărțile lor, a fost marcat un coridor de siguranță, cinci sute de metri la stânga și cinci sute de

metri la dreapta. Dacă păşeau în afara acelui coridor, erau scoşi instantaneu din joc. Coridorul real era, de asemenea, marcat cu bucăţi mici de bandă portocalie.

Acum, era rândul lor să se furişeze prin acel coridor până când vor ajunge la distanţa de la care să poată nimeri prada, fără să fie văzuţi.

Şi care era prada? Doi maeştri lunetişti canadieni, nişte tipi extrem de experimentaţi, stând de-a-ndoaselea pe nişte scaune, cu faţa spre elevii care veneau spre ei, cu coatele sprijinindu-se pe spătarele scaunelor, cu binoclurile lor de mare acurateţe măturând terenul în căutarea primelor semne de avertizare.

Nu uitaţi, erau nişte lunetişti de top, nişte zei în meseria lor. Ştiau unde fuseseră lăsaţi elevii. Ştiau unde era acel coridor de un kilometru. Ştiau exact de unde veneau ceilalţi, şi ei stăteau chiar în centru, aşteptându-i. Cursanţii trebuiau să se furişeze până la o distanţă de o sută, maximum trei sute de metri de obiectivele lor, să tragă două focuri spre ei (cu gloanţe oarbe, desigur), apoi să se strecoare înapoi – şi să facă totul fără ca aceşti doi maeştri lunetişti să prindă de veste.

Rob a sărit din spatele camionului şi, odată ajuns pe pământ, s-a gândit: *Înainte de a face orice altceva, trebuie să identific acel post de observaţie*. Cum să se furişeze în apropierea acelui loc, dacă nu ştia unde era? Câţiva dintre colegii săi au optat pentru o abordare mai directă: fără a avea vreun indiciu unde erau acei instructori, au început să-şi ridice capul ca nişte periscoape („gât de curcan" i se spune), încercând să-şi identifice obiectivul.

„Stai!" a strigat cineva. De-abia porniseră şi unul dintre maeştrii lunetişti a şi zărit ceva. Cursanţii au trebuit să se oprească imediat şi să-i aştepte pe supraveghetori.

Supraveghetori erau patru instructori suplimentari care străbăteau zona îmbrăcaţi în veste de culoare portocalie, fiecare cu un radio în spate, având o antenă înaltă de trei metri şi un steag în vârf. Ei erau extensiile maeştrilor lunetişti de la postul de observaţie; pânda devenise acum un joc mortal de observaţie şi marcare, iar supraveghetorii erau „mâinile" care puneau etichetele.

Maestrul lunetist care văzuse mişcarea vorbea acum prin radio cu una dintre „mâinile" sale, spunându-i în ce direcţie să meargă. Supraveghetorii nu aveau voie să aibă vreo iniţiativă; funcţionau doar ca nişte drone, nişte extensii care traduceau observaţiile maeştrilor lunetişti.

Urmându-le instrucţiunile, un supraveghetor a început să-şi croiască drum direct spre unul dintre cursanţii care optaseră pentru metoda gâtului de curcan.

Între timp, Rob şi ceilalţi au rămas nemişcaţi. Odată ce comanda *Stai!* a fost dată, dacă continuai să te mişti, să încerci să te strecori sau să te laşi la pământ, iar supraveghetorul vedea ce faci, erai instantaneu descalificat.

Supraveghetorul a mers mai departe. Maestrul lunetist l-a direcționat exact spre săracul elev, care se ghemuise acolo paralizat, în imposibilitate de a mai face ceva, așteptând doar să i se pecetluiască soarta. Supraveghetorul l-a atins.

Afară.

Acum, ceilalți cursanți erau liberi să se miște din nou. Rob a continuat mișcarea. Târându-se pe burtă, și-a croit, în cele din urmă, drum spre un loc aflat la trei sute de metri de postul de observare. Strecurându-și încet pușca și luneta prin vegetația din jur, s-a uitat prin reticul la capul maestrului lunetist, și-a făcut măsurătorile și calculele, sperând, nu, fiind încrezător că el se încadra în cele cinci procente. A introdus datele în turela pentru înălțime, a ajustat în funcție de vânt, a respirat adânc și a spus cu voce tare.

„Lunetist gata să tragă."

Cel mai apropiat supraveghetor l-a auzit și s-a îndreptat spre el până la aproximativ douăzeci de metri de locul în care Rob stătea întins, apoi a repetat prin radio.

„Lunetist gata să tragă."

Acum maestrul lunetist știa că era un lunetist acolo, undeva, care l-a luat în vizor. Rob știa că, din acest moment, trebuia să se miște cu o precizie extremă.

Supraveghetorul a spus: „Fii pregătit pentru expunere."

Maestrul lunetist a ridicat un semn în formă de cap, cu o singură literă pictată pe el, ceea ce ei numeau „capul vânatului". Era fie alb pe negru sau negru pe alb și avea una dintre cele șase litere de la S-N-I-P-E-R. În acest caz, era litera S, vopsită în alb pe negru.

A ridicat capul de vânat timp de o secundă, două și la a treia era deja jos. Două secunde și jumătate de expunere. Dacă Rob nu o vedea clar în acea fereastră scurtă, atunci se afla în imposibilitatea de a face pasul următor.

Ceea ce ar fi însemnat un eșec.

„Lunetistul identifică sierra", a spus el cu voce tare.

„Lunetistul declară sierra", a transmis supraveghetorul prin radioul lui.

După cea mai scurtă pauză posibilă, a venit răspunsul maestrului lunetist. „Recepționat. Sierra. Spune-i să tragă primul glonț."

Supraveghetorul a dat din cap în direcția lui Rob. „Bine, trage primul glonț."

A început să-l cuprindă un sentiment de exaltare, dar Rob l-a temperat repede. Nu era momentul unor autofelicitări. De fapt, exact acum lucrurile deveneau dificile. Deoarece, cu fiecare pas nou făcut, șansele ca maestrul lunetist să-l zărească creșteau. Și în următoarele câteva secunde, creșteau astronomic.

Rob putea să se dea de gol – foarte posibil.

Bum!

A trans un glonț orb. Maeștrii lunetiști – amândoi, de data asta – se uitau cu atenție prin binoclurile lor, căutând să vadă cea mai mică mișcare a unei frunze, a unei crenguțe, ceva care ar putea trăda mișcarea ușoară, neintenționată a unei țevi de pușcă. Sau o scânteie la vârful unei țevi. Sau mișcarea involuntară a unui picior rătăcit sau a unei alte părți a corpului, orice pe care un lunetist aspirant poate că a neglijat să-l țină sub control în timp ce apăsa pe trăgaci.

Nu au văzut nimic.

„Bine", s-a auzit vocea prin radio, „mișcă-te până la șapte."

Supraveghetorul a venit acum mai aproape, oprindu-se la doar șapte metri de unde se afla Rob.

„Indică direcția."

Supraveghetorul a ridicat brațul și a arătat direct spre Rob.

Între timp, Rob descărca tubul de la prima sa tragere și-l punea în buzunar (un tub lăsat în urmă înseamnă descalificare automată) și a pus al doilea cartuș pe țeavă, gândindu-se neîncetat la toate indiciile vizuale pe care un ochi le poate detecta, cel mai relevant fiind *mișcarea*, și sperând – nu, fiind încrezător – că maestrul lunetist nu va putea să detecteze vreo mișcare de-a lui.

O pauză lungă. Apoi:

„Supraveghetorule, îndepărtează-te. Spune-i să tragă al doilea glonț."

Supraveghetorul s-a retras, apoi a spus: „Lunetist, trage al doilea glonț."

Rob a tras al doilea glonț.

O altă pauză.

„Bine, supraveghetorule, mergi la trei și indică."

Ce naiba, își bate joc de mine, gândi Rob, chiar dacă știa foarte bine că asta trebuia să urmeze. *Cum să nu mă vadă?* continuă el, reprimându-și imediat acel gând. Nu era loc să se îndoiască de sine. Pentru a avea succes la o pândă îți trebuie răbdarea unui copac sequoia și încrederea de nezdruncinat a unui bolovan.

Supraveghetorul s-a apropiat la trei metri și, din nou, a arătat spre locul unde era întins Rob – nu indicând exact locul, ci doar o mișcare de compas pe orizontală.

Dar maeștrii lunetiști tot nu puteau să-l vadă. Așa că au trecut la etapa următoare: s-au întors în scaunele lor și s-au uitat în cealaltă direcție.

„Lunetistul nu se află sub observație."

Acum supraveghetorul (care era și el un lunetist supercalificat) s-a apropiat și s-a uitat în jos spre Rob. „Bine, la ce distanță ești?"

„În jur de 220", a răspuns Rob.

Supraveghetorul s-a ridicat în picioare, a scos aparatul cu laser, a măsurat până la acele scaune și a dat din cap. „Bine, chiar ești la 220." Apoi s-a dus în spatele puștii și a verificat înălțimea și bătaia vântului cum fuseseră stabilite de Rob. Ambele au fost bune.

Acum, Rob s-a rostogolit să-i facă loc supraveghetorului, iar acesta s-a așezat lângă pușcă, a scos încărcătorul și s-a uitat prin țeavă să se asigure că nu existau obstacole și că Rob avea o fereastră neobturată prin care să tragă. Dacă vedea o crenguță, o ramură, frunze sau alte obstacole în calea glonțului, ar fi însemnat descalificare automată.

Nu existau obstacole.

S-a rostogolit mai încolo, i-a dat lui Rob încărcătorul înapoi să-l reinstaleze și a spus în emițător. „Totul este bine aici. Lunetistul a trecut probele până acum."

Până acum, gândi el. *Bine*.

Acum venea însă partea cea mai grea. Trebuia să se furișeze din nou de unde venise. Fără să fie detectat. Ceea ce era mult mai greu, pentru că acum maestrul lunetist știa exact unde se află. Pe deasupra, el știa că îi vor verifica urmele de melc, adică, orice lăsase în urmă, dacă lăsase ceva. Dacă lăsa ceva în urmă, o piesă de echipament, o busolă, un set de clești, părți de camuflaj, vreun cartuș gol, orice, era descalificat. Erau vreo treisprezece pași specifici de făcut în această pândă, treisprezece puncte distincte în care cea mai mică neatenție însemna eșec.

Au trebuit să facă față la opt scenarii de urmărire de nivel tot mai ridicat pe parcursul următoarelor câteva săptămâni. În alb și negru, calificat sau descalificat: trebuia să treci fiecare etapă, fără vreo greșeală sau erai respins fără drept de apel.

În timp ce se târa înapoi pe burtă, mișcându-se astfel încât să nu fie prins, lui Rob îi veni în minte ceea ce instructorii au spus în prima zi la curs. *Nu trebuie să vă stresăm noi, vă veți stresa voi înșivă*.

Unul dintre colegii lui Rob, care-și câștigase porecla de Mil Dot pentru că se tundea atât de scurt, încât părul parcă devenea o plasă de puncte când apăsai cu degetul, aproape că a cedat nervos. Pe măsură ce etapa de pândă se prelungea, lui Mil Dot începuse să-i cadă ghemotoace întregi din păr, din cauza stresului. Mil Dot nu a trecut cursul. La fel ca mulți alții.

De fapt, pânda este etapa pe care cei mai mulți cursanți nu reușesc să o treacă în școala de lunetiști – și asta este valabil pentru orice școală de lunetiști, indiferent de armă sau de țară. Pânda este esența experienței de lunetist; este *spionul* din trioul *războinic/asasin/spion*, este acea abilitate de a te strecura nedetectat prin teren și în niște condiții prin care nicio ființă umană nu ar putea trece neobservat,

este acea capacitate de a te mișca ca o șoaptă și de a te evapora ca o ceață. Este, mai presus de orice, abilitatea care îl diferențiază pe lunetistul expert de simplul trăgător la țintă.

Și pânda este ceva de-ți vine să-ți iei câmpii...

Pânda seamănă foarte mult cu pilotajul. Te poți urca într-o mașină și poți conduce fără a da multă atenție la ceea ce faci. Nu este la fel și într-un avion. Când pilotezi, există o sută de lucruri pe care trebuie să le verifici înainte de a decola de pe pistă, o constelație de date de care trebuie să fii conștient și pe care trebuie să le urmărești. Tabloul de bord al celui mai simplu aparat de zbor este mult mai complex decât bordul unei mașini, și asta în mod justificat.

Asta este pânda. Trebuie să fii conștient în mod constant, total și în cel mai mic detaliu de situația din jurul tău.

Când este vorba despre pândă, noi vorbim despre o listă strategică cu lucruri de verificat, foarte asemănătoare cu cea utilizată de un pilot. Pe măsură ce pui lucrurile în mișcare, te întrebi de unde răsare soarele? Înainte de fiecare mișcare, te asiguri că nu ți se văd umbrele pe față. Unde bate lumina care se reflectă în frunze? Unde este ținta față de tine și de umbra ta? Te asiguri că te potrivești cu fundalul, dar și cu prim-planul. Te asiguri că te miști în față, direct spre țintă, și nu lateral, ceea ce este mult mai ușor de detectat. Verifici dacă următoarea ta mișcare este silențioasă sau poate provoca vreun sunet. Trebuie să te gândești la spațiile moarte, acoperit versus ascuns, și la planul de urgență, adică la cum naiba vei ieși de acolo, dacă totul se prăbușește. La fel ca și pilotul pe cale să decoleze, parcurgi lista cu lucruri de verificat chiar înainte de decolare – doar că în cadrul unei pânde verifici de *fiecare dată* când faci o mișcare.

Nu știi niciodată când cineva ar putea să se uite fix în direcția ta, deci va trebui să-ți asumi faptul că acesta se va uita întotdeauna fix în direcția ta. În cazul antrenamentelor, chiar așa se și întâmplă.

Acest lucru presupune o concentrare enormă și nu-ți poți permite să pierzi acea concentrare, nici măcar dacă faci o mișcare simplă. Dacă nu ai disciplina și tăria mentală să verifici în mod continuu acea listă și să ții minte toate detaliile, vei eșua. În momentul în care spui, „La naiba, trebuie să mă mișc puțin" – ăsta este momentul în care vei fi prins.

Adevărul despre pândă este că, pentru a putea executa cu succes și integral o urmărire, adică să ajungi acolo, să tragi și apoi să pleci nedetectat, trebuie să organizezi întregul proces – în cel mai mic detaliu, fără să omiți sau să neglijezi vreun amănunt, și totul în mintea ta.

Și aici se trage linia: eșuezi sau reușești, totul se derulează în mintea ta.

După cum a învățat Alex Morrison, pe pielea lui, când a urmat cursul SEAL de lunetiști în 1991.

Fiind destul de neavizat în privința armelor de foc, Alex a avut de muncit din greu când au fost programate orele de tragere. Trasul la țintă *nu* îl prea atrăgea, cel puțin nu pe moment, și a trebuit să strângă din dinți, să asculte și să privească cu cea mai mare concentrare posibilă, în timp ce instructorii făceau demonstrațiile, absorbind fiecare detaliu, oricât de mărunt, și petrecând zeci de ore suplimentare în poligon.

Ceea ce era bun la cursul NSW, chiar și în acele zile de început, era că *se puteau* aloca, pentru acele operațiuni, zeci de ore. Cursul SEAL are la dispoziție resurse cum nu are niciun alt curs; se varsă timp și bani, muniție și oportunități, atât cât este nevoie pentru a te transforma într-un trăgător expert. Cinci săptămâni au petrecut elevii în poligon și tot ce au făcut a fost să tragă, să tragă, să tragă. Unii dintre instructorii lor erau civili, trăgători sportivi naționali, care își petreceau o parte din timpul lor liber pur și simplu din patriotism și din plăcerea de a lucra cu astfel de studenți devotați. În momentul în care etapa de trageri la țintă s-a încheiat, Alex era în stare să tragă.

Dar dacă la trageri nu era în elementul lui, pânda i se potrivea. Toți acei ani când vânase pești cu un băț ascuțit ca o suliță îi intraseră în oase și în mușchi, iar vânătoarea de oameni pe teren nu era chiar atât de diferită.

În mod ironic, chiar urmărirea i-a venit de hac. De fapt, le-a venit de hac celor mai mulți din clasa sa. În acele zile de început, pânda era extrem de dificilă, iar instruirea atât de precară, că dintr-o clasă de șaisprezece, instructorii au reușit să treacă doar patru lunetiști, o rată de trecere de mizerie.

Era vară când Alex a urmat acest program și el își amintește de acele scenarii de pândă ca despre o tortură, un chin teribil și o mizerie absolută. Întins pe burtă, în pădure, transpirând ca într-o saună, a descoperit curând că devenise foarte atractiv pentru populația locală de insecte. În timpul unei pânde, s-a târât peste un mușuroi de furnici roșii veninoase. Nenorocitele alea mici sunt adesea confundate cu furnicile roșiatice, și nu este greu de înțeles de ce. Mușcătura lor este însă dureroasă și durerea ține parcă o veșnicie. Alex a devenit hrană pentru aceste furnici. Dar nu era nimic de făcut, trebuia să stea concentrat și să se miște încet înainte, târându-și corpul peste un deal și spre țintă. La sfârșitul exercițiului, era plin de mușcături.

Și totuși, chinul nu ar fi însemnat nimic, dacă ar fi absolvit cursul. Nu a fost însă așa.